

ERNEST FIŠER

Nem tehetünk semmit

Hiába, nem tehetünk semmit.
 A város, egykor otthonos városunk
 ma hideglelős szellemvasút,
 részeg, vaksi utcák önmagát emésztő
 csetlő-botló labirintusa.
 Sebesült házak, törzsüket kereső
 fasorok kísértet tánca.
 Nemcsak a könnyelmű utazó,
 a tolmács is eltéved itt,
 a kioltott emlékek városában.

Bár minden, mi volt, eltűnőben,
 kifosztva is ez az a város:
 lelketlenül loholó lelkek,
 hű polgárok – gyönyörű hullák,
 az asztalt, az ágyat is megosztják veled,
 gőzfürdőt, drága étket,
 nyakra való selyemzsinórt,
 a semmi öln pihenő percet,
 az álmokat, a könnyeket;
 gyökereid úgy markolják a múltat,
 hogy kő kövön nem marad.

Ősz a katedrálisban

(cinkmetszet)

Sötét évszázadok prése alatt
 ismeretlen kéz
 karmolja remegve
 a pirosan derengő angyalokat,
 s a nem létező
 szeretőket.

Fesztivál

(aquatinta)

Őszi éjjeleken
 a mélabús vágy angyala
 felölti barokk
 klorofil-palástját.

Buzgó zsoldárok zengenek,
 az ősök lelke zeng
 éneket reményről,
 szabadságról.

**A világűr a szomszédunkban
gubbaszt**

A világűr a szomszédunkban gubbaszt, barátságos,
 szinte tapintható – mintha egy másik,
 ismeretlen világ csírája volna,
 egy másik időtlen álmé,
 a bevallható,
 saját sorsunkká fogadott magányé,
 amelyet meg nem született
 testvérként ölelhetsz.
 Testvér az, aki a végtelen
 sötétben hallgat.
 E tartósított találkozás rémülete
 a jövőbe mutat:
 példa minden új nemzedéknek,
 vagy senkinek, leginkább senkinek.

Muraközi krétarajz

Rajzold át a partokat, suhanj
 a zöld fogalmak erdejébe, az évmilliók óta
 itt keringő létbe! Dél van,
 három kótyagos gerle
 rebben összhangot keresve az égbe,
 nyár, tél, tavasz, ősz,
 egyszerre minden
 széttört szavak, szószilánkok,
 fű és enyészet,
 hallgatod,
 hogyan tépi a húst a tüske.
 Csak az idő állt meg,
 hogy az elhalkuló zöld álomban
 újra éljen.

Tájkép

(rézmetszet)

Alkonyuló Varasd,
 ünnepi harang zúg.
 Arany
 roskadozás.
 A láthatáron
 Róma rémlik.

Oláh János fordításai